

URMAREA LUI HRISTOS

– Duminică a treia din Postul Mare –

Postul Mare este un minunat urcuș spre desăvârșirea noastră, urcăm spre Sărbătoarea Învierii Domnului cu ajutorul acestor trepte care sunt Evangheliile duminicilor din această perioadă. Cugetând cu luare aminte la mesajul lor, urcăm la înălțimea chemării noastre de ucenici ai lui Hristos. Când ne vorbește despre Sfânta Cruce, Iisus Hristos se adresează nu numai mulțimii, dar și nouă. Ca și în mulțimea de atunci și astăzi printre noi sunt din aceia care, cucerțiți de învățătura Sa, se hotărăsc să-L urmeze. Mântuitorul Iisus Hristos a zis: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Cel ce-și ia Crucea este omul gata pregătit să-și piardă sufletul pentru Hristos și pentru Evanghelie. A-l pierde pentru a-l câștiga. A deveni creștin înseamnă să te îmbraci cu cămașa morții. Ucenicii lui Hristos

trebuie să înfrunte nu numai moartea aceasta firească, ci chiar moartea silnică și moartea de ocară. Cei ce țin la viața lor n-au ce căuta pe calea lui Hristos, care este o cale a Crucii. N-au ce căuta pe această cale oamenii lumești, cei pentru care lumea este ceva. Pornesc cu sârg în câștigarea lumii, de parcă numai lumea întreagă i-ar satisface. Și totuși, preocupați de prețul lumii întregi, ignoră sufletul lor, de care nu se preocupă nicidecum. Pentru acești oameni lumești și firești, crucea nu poate fi decât nebulie și sminteală, cum spune Sfântul Apostol Pavel (1 Corinteni 1, 23-25). Cum pot oamenii aceștia să-și asume „batjocorirea lui Hristos”, când nu-i interesează decât lumea și lauda ei? Dacă ei nu urmăresc decât plăcerile, cum să primească chinurile crucii? Domnul știa că nu oricine poate să-L fie următor, de aceea nu înfrumusețează deloc situația celui pornit pe urmele Sale. Și chiar dacă nu toți sfinții și ucenicii lui Hristos au murit pe cruce, există totuși un fel de răstignire pe care o primesc toți ucenicii Domnului. Este vorba de o răstignire continuă, o răstignire a „omului vechi” (Romani 6, 6), printr-o statornică actualizare în viața de credință a Botezului creștin, care este moartea și îngroparea împreună cu Hristos, o răstignire a „trupului, împreună cu patimile și cu poftele sale” (Galateni 5, 24). Fără lepădarea de sine, nu poți nicidecum să urmezi cu adevărat pe Hristos. Pentru cei ce nu trăiesc această stare, lepădarea de sine nu este ușor de înțeles. Mulți cred că lepădarea de sine înseamnă renunțarea la anumite „plăceri”. Lepădarea de sine nu este cu nimic mai prejos decât răstignirea pe cruce. Diavolul ne va ispiti mereu să credem că putem să-L urmăm pe Hristos și fără lepădare de sine, adică păstrând cât mai mult din cele ale „omului vechi”, uneori fiind chiar blânzi cu trupul și avându-ne întotdeauna bine cu lumea. Asta îi face pe mulți să creadă că sunt următori ai lui Hristos, când de fapt drumul lor este mereu împotriva Lui. Lepădarea de sine și purtarea crucii nu înseamnă chin, ci bogăție și fericire mai presus de orice cuvânt omenesc. Răstignirea noastră devine o răstignire împreună cu Hristos.

FOLOSUL DUHOVNICESC AL POSTULUI

Prin postul cel de patruzeci de zile, Mântuitorul a biruit ispitele diavolului din pustie (Matei 4, 1-11). Cu rugăciune și cu post, Ana proorocița a născut pe Samuel, fiind steapă mai înainte (1 Regi 1, 11). Cu rugăciune și cu post aspru a petrecut toată viața Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul pentru care a fost mărturisit de Însuși Mântuitorul drept cel mai mare om născut din femeie (Matei 11). Cu rugăciune și cu post s-au întărit Sfinții Apostoli în osteneala propovăduirii Sfintei Evanghelii (2 Corinteni 6, 4-5; 11, 27). Cu rugăciune și cu post se izgonesc diavolii din oameni (Matei 17, 19-21). Prin rugăciune și post, sfinții lui Dumnezeu au făcut minuni mari și multe, atât în Legea Veche, cât și în Legea Harului, cum citim în Sfânta Scriptură, în cărțile de cult și în viețile sfinților. Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Postul are grijă și de sănătatea trupului. Medicii de asemenea recomandă postirea, subliniind faptul că sănătatea este menținută prin cumpătare de la mâncare, pe când lăcomia duce la tot felul de boli care distrug trupul. Așadar, să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe disfuncționalități trupești și sufletești. Postul trebuie primit cu mare bucurie, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. În cazul demonizaților, mult poate face postul mai ales când este însoțit de rugăciune. De aceea, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus după vindecare copilului lunatic: „Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21). Așadar, dat fiind faptul că postul îi alungă departe pe vrăjmașii mântuirii noastre, trebuie să îl iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea fiilor lui Dumnezeu. Iar când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferite mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește. Există primejdia ca ținând posturile rânduite de Biserică să nu avem nici un folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu ne ținem departe de păcat; nu mâncăm carne, dar mâncăm sufletele celor de lângă noi; nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu pofte trupești; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase seara. În felul acesta pierdem folosul postului. De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de luptă duhovnicească. Numai astfel vom aduce jertfă bine-plăcută Domnului și vom avea mult folos. Nu-i nici o vinovăție să mănânci, însă ceea ce strică este pofa nesățioasă, îmbuibarea peste măsură, umflarea stomacului până la refuz. Datorită firii noastre omenești trândave și atrasă fiind mai ales spre moleșală și delăsare, Stăpânul nostru Cel plin de bunătate a rânduit pentru noi leacul postului pentru a ne dezlipi de lucrurile acestei lumi.

Postul este apa care stinge văpaia patimilor.

Vindecarea este de la Cel Preaînalt și de la doctor

Boala poate fi pedeapsă divină pentru păcate. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu constituie o cauză pentru boală. Dar nu singura. Pentru a sublinia importanța acestei teme, o întreagă carte din Biblie dezbate această problematică, luând ca model viața Dreptului Iov. Deși Iov era „fără prihană și drept” (Iov 1, 1), el este lăsat în mâna lui Satan, trecând printr-o serie de necazuri cumplite, printre care și boala: „Satan a lovit pe Iov cu lepră, din tălpile picioarelor până în creștetul capului. Și a luat Iov un ciob ca să se scarpine și se dea pe gunoi, afară din cetate” (Iov 2, 7-8). Domnul ne izbăvește sigur din suferință, fie că o face prin vindecare, fie, putem merge chiar atât de departe, prin moarte. Moartea nu trebuie să fie înfricoșătoare, fiind doar o trecere. Dar suferința nu constituie finalul, ci este doar un mijloc de înțeleptire, pe care oamenii nu trebuie să-l rateze, aruncând vina asupra lui Dumnezeu. Pentru condiția umilă a omului, pentru limitările lui, suferința poate fi singura modalitate de atenționare, așa cum un ucenic poate fi atenționat spre învățătură. Confruntarea cu boala nu trebuie să dirijeze doar pe prima direcție: boala cauzată de păcat. Ar trebui să contemplăm boala sub amândouă aspectele: ca pedeapsă pentru păcate (ale noastre, ca psalmistul în Psalmul 37) și ca înțeleptire, conștientizare a condiției umile a omului și a dependenței de Dumnezeu. Să fie, atunci, singura soluție contemplarea pasivă? Nicidecum. Trebuie să mergem și la doctor să ne căutăm. Rolul doctorului este foarte mare. Doctorul este vrednic de cinste, fiind lăsat de Dumnezeu. Cinstea pe care i-o acordăm înseamnă să ascultăm de sfaturile medicului, să nu forțăm minuni printr-o credință ispititoare. Omul înțelept nu disprețuiește medicamentele, pentru că și ele sunt opera lui Dumnezeu. Vindecarea vine de la Domnul, iar Dumnezeu dă știință medicilor ca să facă medicamentele. Medicul adevărat este cel care își cunoaște limitele și înțelege că vindecarea ține de puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu tămăduiește prin minuni, dar și prin medicamentele administrate de medici. Boala trupului cheamă pe om să caute vindecarea sufletului. Oamenii păcătuiesc foarte des, dar nu se pocăiesc de păcate foarte des, sau nu se pocăiesc de bunăvoie, din inițiativă proprie. Însă Dumnezeu, în iubirea Lui milostivă și vindecătoare de suflete, îngăduie ca, pentru o vreme, oamenii să fie lipsiți de libertate, de sănătate, de bunuri materiale, de onoruri sociale, de prezența celor dragi sau de alte bucurii obișnuite. De aceea, uneori trecem prin necazuri, prin boli, prin încercări, care tainic ne îndeamnă sau ne cheamă să ne pocăim și să ne apropiem mai mult de Dumnezeu prin rugăciune și fapte bune, întrucât El este izvorul vieții, al vindecării de boli, al eliberării de necazuri și al mântuirii de păcate și de moarte. Iisus Hristos este Mântuitorul în înțelesul de Salvator și Izbăvitor al oamenilor din starea de păcat, de boală și de moarte, prin unirea lor cu Dumnezeu Cel Sfânt și veșnic. Domnul Hristos, unicul Duhovnic și Doctor desăvârșit, cunoscător nu numai al bolii trupului, ci și al bolii sufletului, nu numai al păcatelor omului, ci și al pocăinței lui, iartă pe cel ce vine la El cu credință și-l consideră fiu duhovnicesc, arătându-i astfel iubirea părintească și mult-milostivă a lui Dumnezeu.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 martie	14:00	Spovedanie
	15:30	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 20 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 21 martie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernia Duminicii a 4-a din Post
Duminică 22 martie	07:00	Utrenia Duminicii a 4-a din Post Sf. Liturghie a Sf. Vasile cel Mare
	11:30	Program de bibliotecă

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce învață Biserica și ce spune Sfânta Scriptură despre Sfânta Cruce?

Răspuns: Nimeni nu-și imaginează ortodoxia fără Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin apostolul Pavel spune: Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18). Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este Semnul Fiului Omului, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

Întrebare: Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem sfânta rugăciune;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și invocăm ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;
- Seara înainte și după rugăciunile de seară.

Întrebare: Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare și desigur pe sine însuși și pe copiii săi.

Întrebare: Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sf. Cruce?

Răspuns: Rugăciunea care o rostim atunci când se însemnează ceva cu semnul Sfintei Cruci este: „Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoare Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul”.

† Creștinii sunt chemați să creadă în nebunia crucii. (va urma)